

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

§. An possit, vel debeat Confessarius sequi opinionem pœnitentis contra
propriam sententiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

vel scandalum publicum de contemptu iustitiæ; debet moneri pœnitens, quicquid ex monitione consequatur. Denique, si ex illa ignorantia, & omissione iustæ sententiæ non consequitur aliud damnum: dubitari potest, an Confessarius debeat Iudicem admonere de sua obligatione, quam inuincibiliter non aduerit, si credit eum admonitionem bene accepturum, & facile obtemperaturum. Nam ex vno capite videtur semper ex monitione sequi damnum alicuius, nempe ipsius puniendi: quare sicut propter damnum liberorum dicunt aliqui posse Confessarium tacere pœnitenti impedimentum, & nullitatem matrimonij; cur propter damnum rei puniendi non poterit tacere iniustitiam sententiæ, quam Iudex cum ignorantia inuincibili vult proferre? Ex alio tamen capite urget regula generalis, quod Confessarius debet corrigere pœnitentem in iis, in quibus per ignorantiam peccat, saltem materialiter. Damnum autem, quod inde resultat delinquenti non videtur excusare: quia illud ipsum est bonum reipublicæ, cui multum expedit, quod delinquentes puniantur, & iustæ leges obseruentur. Neque enim quodcumque damnum alicuius excusat; alioquin nunquam Confessarius deberet monere pœnitentem de obligatione restituendi, quàm inuincibiliter ignorat, etiam si sciat, profuturam admonitionem: quia, nimirum, inde consequitur damnum ipsius pœnitentis in iis, quæ bona fide possidet: quod tamen nemo concedit. Ergo similiter in casu nostro dicendum est.

35.

22

Ego quidem existimo, casum illum vltimum moraliter contingere: nam, vel res est clara, & certa, quod debeat reus puniri; & tunc Iudice non satisfaciente suo debito, scandalum publicum oritur, ratione cuius Confessarius deberet admonere pœnitentem de sua obligatione propter bonum commune. Si verò res non sit clara, & certa, non pertinet ad Confessarium partes accusatoris suscipere, ut agat contra reum; sed debet serò admonere Iudicem, ut consulat bene Doctores, & leges, nec facile procedat ad absolvendum intuitu clementiæ, nisi fundamenta habeat ad probabiliter saltem iudicandum, quod possit absolui. Si denique fingamus certam esse obligationem condemnandi reum, eamque latere Iudicem, & alios præter Confessarium; tunc seruanda esset regula generalis de instruendo pœnitente in iis, quæ ob ignorantiam delinquit. Sed meo iudicio prudentius ageret Confessarius, si dum ab illo non interrogatur, aliquantulum differret confessionem, qualis alio prætextu, vel certe fugeret occasionem audiendi pro tunc Iudicem, donec reus esset absolutus, ne susceperet odiosum illud munus admonendi, & instruendi Iudicem contra reum, quem volebat absolueret; neque enim extra confessionem obligaret præceptum mæritæ fraternæ correctionis ad corrigendum Iudicem in ea materia, in qua ob ignorantiam inculpabilem ipse non peccabat, & cum tanto damno delinquentis capite damnandi.

36.

Quid de Confessario rei.

Hinc infero obiter primò, eodem ferè modo loquendum esse de Confessario, qui reo consulit, ut fateatur crimen, quod licet non potest negare, licet ea de causa interficiendus sit; vel, quod non appellet à sententia capitali, à qua licet non potest appellare. De quo dicendum similiter est, non incurrere ea de causa irregularitatem, licet pœnitens ob eius consilium moriatur, ut obseruat Cornejo in 3. part. S. Thoma, tract. de irregul. disp. 11. dub. 1. quest. 4. Debet etiam dissimulare cum pœnitente, quando videt illum in bona fide, quæ putat se non teneri ad confitendum crimen, nec imponere illi tale onus, dum non interrogatur ab

ipso, si prouidet, eum difficile reducendum ad confitendum crimen, propterea regulariter presumi potest: præsertim cum sit multorum sententia negans talem obligationem crimen confitendi cum periculo vitæ, vel mutilationis membrorum, de qua in tract. de iust. & iure. Denique, quando Confessarius iudicaret, reum obligari ad confitendum crimen; prudenter ageret si dum ab illo non interrogatur, pro tunc confessionem differret, & relinqueret eum in sua bona fide; donec, negotio crimine, & transacta iam illa occasione addeuementi, posset illum audire absque obligatione docendi eum, qui, ut suppono, non esset iam amplius à Iudice examinandus.

Infero secundò, quid dicendum sit de obligatione, quam habent Confessarii Prælatorum, Principum, Gubernatorum, & similium, quando vident, aut sciunt ipsos non satisfacere reuera suo debito circa collationem beneficiorum, electionem ministrorum, subditorum gubernationem, circa elemosynas ex superfluis faciendas de redditibus Ecclesiasticis; & alia similia: de quibus illud notandum est, raro contingere, quod ignorantia sit inuincibilis, & inculpabilis: item, raro contingere, quod ignorantia illa non afferat secum scandalum in subditis, qui facile putant licita, quæ à Prælati, & Principibus fieri vident vel certe non afferat damnum commune: quare regulariter Confessarius tenetur admonere pœnitentem, quicumque ille sit, de sua obligatione; nec satisfacit suo muneri, absolendo à peccatis, quæ pœnitens dicit; sed potius imponit suis humeris peccata cætera, & errores, quos in pœnitente dissimulat, & cæcæm ducente, ambo in æternam fontem cadent. Si formidat ergo potentis faciem, non assumat sibi Pastoris officium; sed modeste se excuset, tanquam minus aptus ad illud onus portandum. Hæc autem dicta sunt de Confessario, qui scit, pœnitentem non satisfacere reuera suo debito. Si autem hoc non scit, sed habet rationem dubitandi, interroget pœnitentem, qualiter se gerat in his: si verò dubium Confessarii sit circa ipsum ius, & obligationem pœnitentis, consulat Auctores, atque etiam homines doctos, & pios, salvo tamen sigillo confessionis & tunc, si errorem pœnitentis inueniat, modeste moneat rationem in promptu habens sine monitionis. Denique, si viderit ignorantiam pœnitentis esse inuincibilem, neque ex illa sequi scandalum, aut damnum commune; è contra verò admonitionem futuram in maius malum pœnitentis, aut allaturam scandala, vel incommoda supra enumerata; poterit dissimulare iuxta regulas supra traditas.

Restat, circa hanc ipsam obligationem corrigendi pœnitentem, aliud vulgare dubium, an debeat Confessarius sequi opinionem pœnitentis, qui dicit, sibi licere aliquid quod Confessarius illicitum opinatur. Continget enim sæpe, quod Confessarius pœnitentem moneat, hic verò se excuset, dicendo, se consuluisse alios, qui dicunt, id esse licitum, sub quorum auctoritate ipse securè operatur.

§.2. An possit, vel debeat Confessarius sequi opinionem pœnitentis contra propriam sententiam.

Plures fuerunt sententiæ antiquiores de hoc puncto. Prima, & satis communis distinguit de Sacerdote proprio, & delegato: hunc dicit, non debere sequi sententiam pœnitentis contra propriam, illum verò dicit debere. Hanc tenent Con-

radus, Antonius, Angelus, Syluester, quos affert Thom. Sanch. lib. 1. in Decalog. c. 9. n. 27. qui fere omnes addunt, neque etiam posse delegatum se conformare opinioni penitentis.

Secunda sententia est Ioannis Medinae Cod. de confess. quest. de confessione dimidiata iteranda, vers. Sequitur iam. qui dicit, quando agitur de damno tertij, obseruandam esse illam distinctionem de Confessario proprio, vel delegato: quando vero non agitur de damno tertij, vtrumque debere se conformare opinioni probabili penitentis.

49. Tertia sententia communis iam, & vera est, vtrumque Confessarium posse, & debere semper sequi opinionem probabilem penitentis. Hanc tenent Suarez in presenti, disp. 43. sect. 5. Vasquez in 1. 2. disp. 62. c. 7. n. 39. & 40. Salas ibid. tract. 8. disp. unica, sect. 9. a num. 82. Victoria, Sotus, Nauarrus, Ledesma, Henriquez, Azor, Rodriguez, Salon, Valentia, & alij, quos afferunt, & sequuntur Sanchez, ubi supra, num. 28. & Diana tom. 1. tract. de opin. probab. resol. 11. Et quidem, quod possit, non videtur, dubium, cum vnusquisque possit in sua causa sequi opinionem probabilem; quanto magis in causa aliena poterit permittere, illum alium eam sequi; Quod autem debeat se conformare, probatur: quia, licet Confessarius delegatus posset non audire confessionem; ea tamen audita, non potest non proferre sententiam, si penitens est legitime dispositus ad absolutionem: est autem dispositus penitens quia iuxta opinionem probabilem operatur; cum nemo teneatur in operando sequi opiniones probabiliores, sed possit sequi probabiles, regulariter loquendo: ergo non potest Confessarius negare ei absolutionem.

40. Obiiciunt aliqui: Iudex non potest proferre sententiam secundum opinionem probabilem relicta probabiliori: sed Confessarius est Iudex: ergo non potest iudicare secundum opinionem probabilem penitentis; relicta sua probabiliori. Respondetur, concessa maiori de Iudice in humanis, de qua dixi in tract. de iustit. & concessa minori negando consequentiam: quia Iudex in humanis habet illam obligationem, eod quod a Republica, vel a Principe sit constitutus ad diligenter inuestigandam veritatem in litibus occurrentibus, cui debito non satisfacit, si relicta securiori via inueniendi veritatem, eligit minus securam. At vero Confessarius constituitur ad inuestigandam veritatem circa ius, sed circa factum, an, scilicet, ipse penitens peccauerit, & ad absolueundum, eam inuenit recte dispositum; quare debet illum absolue, quem inuenit habere dolorem, & propositum seruandi omnia mandata Dei eo modo, qui sufficit ad non peccandum, quod sufficit operari iuxta opinionem probabilem.

41. Contra hac tamen videtur esse difficultas non levis: quia, si Confessarius tenetur sequi opinionem probabilem penitentis, eod quod penitens tunc est dispositus sufficienter ad absolutionem: ergo debet Confessarius penitentis opinionem sequi, quam penitens aestimat esse probabilem, licet Confessarius sciat, vel indicet, non esse probabilem: quia tunc etiam penitens est sufficienter dispositus ad absolutionem, parum enim refert, quod opinio in se non sit probabilis; si tamen in existimatione penitentis sit probabilis; nec ipse obligatur ad sequendas opiniones re ipsa probabiles; sed quas ipse existimat esse probabiles: si ergo vult seruare legem Dei iuxta sententiam, quam putat esse probabilem, non peccat; & per consequens erit sufficienter dispositus ad absolutionem. Potest

P. Ioann. de Lugo de Penitentia.

autem hic casus frequenter occurrere: imò hic est casus, qui in ordine ad proximam difficultatem habet: nunquam enim Confessarius penitenti dissentit, eod quod penitens velit sequi opinionem probabilem; sed, quia Confessarius contendit, non esse probabilem, nec tutam, quam penitens e contra contendit esse probabilem, & securam. Contingit autem saepe, quod Confessarius dicat, aliquid non posse absque peccato fieri, debere restitui, abstinendum a tali contractu vsurario, vel alia similia; penitens autem respondet: Ego scio, qui debeam in hoc agere: consului homines doctos, & scio, me posse licite hoc facere. Tunc ergo videtur esse perplexitas pro Confessario: quia debet credere in eo foro penitenti pro se, & contra se: cum ergo penitens affirmet, se fecisse, quantum debebat, vt obseruaret legem Dei, & haberet iudicium prudenter probabile, quod licite faciat id quod facit; debet hoc Confessarius credere: si autem id credit, iam poterit, & debet absolue eum, quem legitime dispositum inuenit ad absolutionem recipiendam.

Videntur autem afferri posse pro hac parte, quæ Doctores obiter dicunt in hoc puncto: nam Palatius distinct. 17. disp. penult. prope finem, indicat quod si Confessarius non potest convincere penitentem, nec persuadere illi suam sententiam, alioquin sibi certam; tunc Parochus tenetur eum absolue: delegatus autem tunc solum, quando non est in praedictum tertij Mercado de contract. cap. 15. dicit, si opinio penitentis sit error, non debere Confessarium se illi conformare: quare videtur in aliis casibus supponere, quod possit se conformare. Soto distinct. 18. quest. 2. artic. 5. ad 5. & Valent. 3. tom. disp. 5. quest. 7. punct. ult. in fine, quos refert, & sequitur Sanchez ubi supra, n. 30. dicunt contra Emman. Rodriguez, quamuis Confessarius putet falsam opinionem penitentis, si probabilis reputetur inter Doctores probata auctoritatis, debere se illi conformare; quia tunc eatenus dicitur Confessarius se illi opinioni conformare, quatenus illam permittit penitenti; non autem quasi sequatur eam. In qua ratione videtur Sanchez supponere, quod Confessarius non posset ipse sequi illam opinionem, sed solum alteri permittere, atque adeo quod Confessarius non existimet illam vere probabilem: alioquin posset ipse etiam illam sequi.

43. In contrarium vero est, quod communiter tenent Doctores, qui, quando dicunt Confessarium posse, & debere conformare se cum opinione penitentis, addere solent: dummodo illa probabilis reputetur inter Doctores probata auctoritatis. Sic addit Sanchez paulo ante allegatus, dicens, debere se conformare, licet falsam existimet illam sententiam: Si probabilis reputetur inter Doctores probata auctoritatis. Quam limitationem ex alijs Auctoribus refert, & approbat Diana dicto tractat. de opinione probabili, resol. 11. Eodem modo loquitur Suarez dicta sect. 5. numero 3; proponens questionem solum, quando penitens adheret opinioni probabili: & Victoria in Summa ubi de confessione, n. 177. (in alia editione n. 164.) dixit, si opinio penitentis est improbabilis, non debere absolui a Confessario. Ratio etiam videtur clara: quia si sufficeret, quod penitenti appareret probabilis sua sententia, licet Confessarius sciret esse improbabilem: ad hoc, vt posset penitenti eam permittere, sequeretur, quod posset etiam eam permittere, licet Confessarius sciret esse erroneam, quando non potest penitentem convincere; atque adeo deberet etiam eum absolue: quia posset etiam contingere, quod penitens ab aliquo

Si 3 quem

quem ipse æstimat magis doctum, quam Confessarium, acceperit suam opinionem, atque id eo non teneatur magis credere Confessario, quam illi alteri, ac per consequens non carebit dispositione debita ad absolutionem. Pone ergo, pœnitentem in eo esse errore inculpabiliter, quod usura sit licita, quia id audiunt, aut credidit, se audisse ab homine docto, cuius auctoritati non præponderat auctoritas Confessarii, tunc pœnitens non tenetur credere magis Confessario; ergo, licet non proponat vitare usuram, habet dispositionem debitam ad absolutionem: quod idem dicendum esset, si crederet licitam simplicem fornicationem, vel alia similia. Consequens autem videtur manifestè absurdum: ergo non sufficit, quod pœnitenti sit probabilis opinio; sed requiritur, quod verè sit talis propter auctoritatem, aut rationes, quas pro se habet, ut æstimetur communiter probabilis.

44. Confirmatur: quia, quando Doctores dicunt, eum, qui absoluit iuxta opinionem probabilem, validè absolvere, licet opinio falsa esset, Ecclesia concedente tunc iurisdictionem, & supplente defectum; non hoc intelligunt de absolvente iuxta opinionem, quam Confessarius propter suam ignorantiam existimabat probabilem, cum reuerà probabilis non sit; sed de absolvente iuxta opinionem, quæ verè sit probabilis, & talis debeat existimari: alioquin omnes ferè, qui absolunt, putantes falsò, se habere iurisdictionem illam acciperent ab Ecclesia; quia fere omnes existimant, quantum ex se est, probabiliter, imò & aliquando firmiter credunt, se habere iurisdictionem: ergo similiter, quando dicunt Confessarium debere se conformare sententiæ probabilis pœnitentis, intelligunt de sententiâ, quæ verè probabilis sit, non quæ probabilis appareat pœnitenti propter suam ignorantiam, cum probabilis non sit.

45. In hoc distinguendum in primis est de opinione, quæ versatur circa ipsum Sacramentum Pœnitentiæ conficiendum, vel quæ versatur circa alias obligationes pœnitentis: nam, si versatur circa hoc ipsum Sacramentum, certum est, quod quantumcumque pœnitens iudicet, vel opinetur posse fieri Sacramentum; si Confessarius non putet saltem probabilem esse talem opinionem, non poterit se conformare opinioni pœnitentis: v. g. si Confessarius iudicat, pœnitentem non habere sufficientem dispositionem, vel non fecisse sufficientem examen, vel se non habere iurisdictionem; non poterit absolvere, licet pœnitens contrarium opinetur, nisi Confessarius saltem existimet, opinionem pœnitentis esse probabilem. Ratio est clara: quia tunc non solum agitur de permittenda pœnitenti sua opinione; sed de amplectenda illa in operatione propria, ut Confessarius operetur iuxta illam: quod non potest facere, nisi iudicet, illam esse probabilem.

46. Deinde, quando agitur de corrigendo pœnitente, qui vult retinere rem alienam, vel pluralitatem beneficiorum, vel quidquam aliud agere iuxta opinionem, quam putat esse probabilem; debet prudenter advertere Confessarius, ne sine maturo examine, & debito consilio, iudicet improbabilem sententiam, quam ipse non tenet. Rursus contingit aliquando, quod vir doctus, qui vim argumenti attento studio magis penetravit, videat, quod fundamenta contrariæ sententiæ ex æquiuocatione procedunt, vel ex falso fundamento; & id eo apud se illam iudicet improbabilem, & sine fundamento: non tamen id eo debet pœnitentem obligare ad eam deferendam: quia, licet illa sententia apud ipsi sit improbabilis; apud alios tamen multos, & doctos, qui rem ita accuratè non penetrant, existi-

marur adhuc vera, & per consequens est verè probabilis: quare pœnitens illam sequendo, amplectitur opinionem verè probabilem. Et in hoc sensu intelligo, quod ex Thoma Sanchez, & aliis retulimus *supra*, n. 42. pro parte contraria: loquuntur enim de opinione, quæ verè est probabilis apud multos, & doctos, licet apud ipsum Confessarium, nec veritatem, nec probabilitatem habeat.

Denique, quando clarè sciet Confessarium illa pœnitentis opinionem, & apud se, & apud alios esse omnino improbabilem, debet servare regulam *supra* positam circa improbabilem auferendi ignorantiam pœnitentis. Si enim videt, esse ignorantiam culpabilem; debet omninò docere pœnitentem, & repugnantem non absolvere. Si verò sit ignorantia inculpabilis, & videat ex eius ablatione maius malum sequiturum; debet dissimulare, nisi in casibus *supra* exceptis, in quibus, & in aliis, quibus debet auferre ignorantiam innoxiam à pœnitente, debet etiam eum docere de improbabilitate illius opinionis: quem si viderit adhuc repugnare, & nolle Confessario credere, sed retinere suam sententiam; Confessarius non debet conuincere, quia hoc esset eum in suo errore positivè fouere: sed debet urgere, ut consulat homines doctos, & pios, & proponat Confessarii motiva, ut iudicet: & si hoc admisit, & proposuerit stare eorum iudicio, poterit eum absolvere: sin minus, Victoria loco *supra* citato dicit, nullo modo esse absolendum: quia iam illa est ignorantia vincibilis, & culpabilis, imò videtur esse affectata, & ad minus præsumptio videtur esse contra pœnitentem, qui remedium ita facile non vult acceptare: quid enim facilius, quam consulere homines doctos, præsertim si ipse Confessarius sese offerat ad eos consulendos; Merito ergo poterit, & debet iam tunc Confessarius præsumere pœnitentem non esse legitime dispositum, negare absolutionem. Per quod patet responsio ad ea, quæ pro contraria parte adducta sunt: nam in hoc casu pœnitens non præsumitur dispositus ad Sacramentum, cum ignorantia illa cum tanta obstinatione recentia non possit regulariter esse inuincibilis.

Duo restant circa hoc punctum breviter aduertenda. Primum, hanc esse differentiam inter Parochum, & Confessarium non proprium, quod illi debet pœnitentem absolvere, & conformare se cum eius probabilis opinione toties, quoties ad illum recurret: hic verò, licet hac vice, audita confessione debeat eum absolvere, & conformare se cum eius opinione probabilis; potest tamen eum monere, ne redeat ad ipsum iterum, nisi eum opinionem velit relinquere: in hoc enim Confessarius vietur iure suo, cum nullam habeat obligationem audiendi eius confessionem. Secundum aduertendum est, aliquos asserere, quod, licet Sacerdos non proprius possit, & debeat conformare se cum opinione probabilis pœnitentis; non tamen est adeò gravis hæc obligatio, ut obliget ad mortale: quod etiam docet Montesinus in 1. 2. tom. 1. disp. 62. c. 7. n. 40. Contrarium tamen docet Suarez *dist. sect. 5. n. 2.* Sanchez n. 29. & alij, quos affert, & sequitur Diana *dist. resol. 11.* quod verius videtur: quia est materia gravis contra ius, quod pœnitens confessione acquisiuit, ut absolatur, si inneniatur legitime dispositus ad absolutionem. Quamvis, ut notant iidem Suarez, & Sanchez, posset aliquando ex levitate materiæ esse culpa venialis, vel si confessio fuisset de solis venialibus, aut ita brevis, & de tali materia, ut eius repetitio apud alium Confessarium non censetur graue onus, & sufficiens ad iniuriam mortalem.

§3. De obligatione dispensandi penitentem ad absolutionem.

49. **H**oc est tertium, quod proposuimus præstare: dum à Confessario in ipso actu confessionis: de quo nihil speciale notandum occurrit: in genere autem certum est, Confessarium non posse absolueri, quem indicat, non esse sufficienter dispositum: dispositio autem consistit potissimum in dolore de peccatis, & proposito non peccandi: præsumitur verò dolor, & propositum, quando in confessione ipsa signa doloris apparent: frequenter tamen rudiores excitandi sunt à Confessario ad hanc dispositionem, quia non satis aduertunt ad eius necessitatem. Difficultas est, quando sunt motiva ad præsumendum eius defectum, v. g. quòd sæpius admonitus penitens non restituit, cum posset; vel non reliquit occasionem proximam peccati, quam poterat relinquere. Tunc autem erit optimum consilium, & aliquando necessarium differre absolutionem, donec restitutio prius fiat, vel occasio relinquatur, si fieri potest, de quo Suarez disp. 32 sect. 2. Quando verò occasio proxima debeat, vel non debeat relinquere, & quando ex reincidentià arguatur defectus propositi requisiti, diximus supra, disp. 14. sect. 10. quod non oportet in præsentem repetere.

SECTIO III.

Quomodo debeat Confessarius supplere defectus in Confessione commissos.

50.
Defectuum
confessionis
tres species.

AD tres classes reduci possunt eiusmodi defectus. In prima sunt defectus, qui pertinent ad substantiam, & valorem Sacramenti, ut si absoluat sine iurisdictione, vel sine dispositione requisita ex parte penitentis, sine intentione, &c. in secunda defectus in damnum tertij, vel ipsius penitentis, ut si non obligavit ad restitutionem debitam, vel obligavit ad indebitam. In tertia denique possunt esse defectus sine alterius præiudicio, sed solum contra integritatem confessionis, ut si non interrogavit circumstantias, vel numerum; vel non examinavit circa alia præcepta, quando oportebat examinare.

51.
De defectu
circa valo-
rem.

Circa primam classem defectum circa valorem Sacramenti, prima sententia dicit, Confessarium, qui sine iurisdictione absoluit, debere postea obtenta facultate, absolueri eum in absentia, si præsentem non potest, expectando tempus, quando credat, penitentem esse dispositum, & in statu gratiæ. Prius tamen deberet, si sine scandalo, & damno potest, eum monere de defectu commisso, ut iterum confiteatur: quando verò id fieri non potest, debet absolueri, vel præsentem, vel etiam absentem eo modo, quo dictum est Ita docet Antoninus 3. part. tit. 17. c. 12. Sylvester verbo, Confessor. 3. in principio. Nauarrus in Summa, c. 26. n. 14. Hanc sententiam, quod attinet ad absolutionem ab excommunicatione, approbant Suarez disp. 32. sect. 6. Vasquez q. 93. art. 3. dub. 8. n. 6. & alij recentiores communiter. Quoad absolutionem verò à peccatis, omnes reiciunt absolutionem in absentia, cum consistat eam dari non posse. Quinimò, neque in præsentia debere iterum absolui, nisi prius moneatur, probant Suarez, & Vasquez locis citatis: quia absolutio non est valida sine intentione ex parte penitentis: debet ergo admoneri, ut habeat talem intentionem de nouo.

52. Hoc argumentum non videtur mihi satis efficax

quia, quando penitens confessus est, habuit intentionem recipiendi semel absolutionem validam à Confessario; quam cum nondum acceperit, & illa voluntas non sit retractata, non apparet, cur non possit postea illam recipere. Dicunt prædicti Doctores, intentionem penitentis terminatam fuisse ad primam absolutionem, non ad hanc posteriorem, de qua nihil cogitavit. Sed contra: quia, si Sacerdos prima vice absoluat sine debita intentione, & statim animaduerso errore, repetat absolutam, vel sub conditione formam absolutionis; nemo dicet; hanc secundam non esse validam ex defectu intentionis in penitente: ergo intentio penitentis non terminabatur ad priorem absolutionem materialem illorum verborum, sed ad absolutionem formalem, & validam, quam cum nondum acceperit, non est, cur non peteueret.

Dicit P. Vasquez, non perseuerare: quia, cum penitens putet, se iam absolutum, non expectat novam absolutionem. Sed contra: quia etiam in primo casu penitens, qui audiuit semel proferri verba absolutionis, putat se absolutum: imò, licet prolata sint cum aliquo errore circa ipsa verba, penitens, qui errorem non aduertit, putat se absolutum; & tamen Sacerdos, animaduerso defectu intentionis suæ, vel errore, potest incontinenti absolueri: ergo, quòd penitens putet se absolutum non retractat priorem intentionem; sed est error priuatus, à quo non pender intentio. Sicut si Sacerdos, quando ordinatur, putet characterem imprimi in aliqua actione antecedenti, & non in porrectione calicis, & Hostiæ, atque ideo iam tunc putaret, se esse ordinatum; adhuc validè ordinaretur, & reciperet characterem suo tempore; quia ille error priuatus non destruit intentionem, quam habuit, recipiendi ordinationem, quando ei daretur. Similiter penitens, si putet se absolutum, quando dicuntur illa verba: Dominus Iesu Christus te absoluit, &c. non verò per verba subsequenta, atque ideo putaret, se iam absolutum; non ideo esset invalida forma absolutionis subsequens: quia error priuatus non destruit intentionem, quam habuit recipiendi absolutionem validam: ergo etiam in casu nostro, quòd penitens putet iam se absolutum, non destruit intentionem, quam habuit, recipiendi semel validam absolutionem ab hoc Confessario.

Melius ergo reicitur illa sententia: quia tempore sequenti Confessarius non poterit prudenter proferre formam absolutionis super confessione præterita, hoc ipsum ignorante penitente, qui fortasse nouum peccatum commisit, vel non est dispositus iam ad effectum Sacramenti. Addit Suarez, & bene, si in Confessario defuit prius iurdictio, repetendam esse confessionem, cum confessio prior fuerit invalida, utpote facta non iudici: non potest ergo confecti absolutio, nisi monito penitente, ut se breuiter accuset de omnibus; quæ dixit in priori confessione, cuius confusam memoriam adhuc habet Confessarius. Quare, si penitens ipse de se veniat ad confitendum iterum, expedit, eum interrogare, an doleat de omnibus, etiam antea confessis in præcedenti confessione; & an se iterum de illis accuset; & tunc absolutio directè terminabitur ad illa omnia: quod remedium placet communiter recentioribus, quos congerit Diana 1. tom. tract. 1. missi. 11. resol. 60.

Secunda ergo sententia est aliorum, qui dicunt: in tali casu nihil faciendum esse à Confessario; sed dolendum de culpa præterita, & relinquendum penitentem in bona fide; quia illa peccata per sequentem absolutionem in alia confessione indirectè remittuntur: & aliunde Confessarius non

§ 4 potest